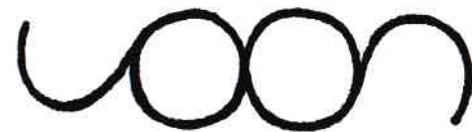

Enrico Galiano

**AGENȚIA SECRETĂ
A SALVATORILOR
DE CUVINTE**

Ilustrații: Stefano Tambellini

Traducere din limba italiană:
Sorin Curț

PS: Dacă vă întrebați de ce încă nu vă amintiți cuvintele „ștergător”, „prieten” sau „furnică”, motivul este simplu...

Rabishu încă există, vă amintiți?

Cuprins

PROLOG. ÎN CAMERA FRIGORIFICĂ.....	9
Creion.....	11
Ștergător vs stingător	14
Umbra	20
Homarul de aur	24
Ce se întâmpla?.....	30
PRIMA PARTE. DESCOPERIRI CIUDATE.....	33
Trecutul Umbrei.....	35
Magnetul.....	42
Distragere și sare.....	47
ALKJHGFD AJGHLSDKLJHAKJ.....	51
Lămâile groazei	57
Un vierme neajutorat	63
PARTEA A DOUA. ÎNDOIALA.....	69
Hartă conceptuală	71
O glumă	76
Profesorul Cârțiță.....	80
Vocea din capul meu.....	85
Un fulger în frigider.....	88
Rachel și hipopotamul tâlhar	91
Brânză maturată.....	96
Balansoarul	102

PARTEA A TREIA. CĂRȚIȚĂ.....	105
Cine este cu adevărat Cărțiță.....	107
Umbra face cu ochiul.....	113
Fetele sunt ciudate.....	118
Casa abandonată.....	121
La răscruce de vânturi.....	126
Eu vs Filip.....	129
Rabishu.....	131
PARTEA A PATRA. PODUL ASCUNS.....	133
Paginile dispărute.....	135
Black out.....	139
Iconoclaștii.....	145
Memoratoarele de cuvinte.....	149
Ești departe, știi?.....	153
Planul Umbra.....	157
PARTEA A CINCEA. SOCIETATEA SECRETĂ.....	159
Societatea secretă.....	161
Poți păstra un secret?.....	163
Norii cenușii.....	167
Pleacă!.....	171
Încântat de cunoștință, Rabishu.....	174
Dacă trandafirul ar avea alt nume, ar mirosi la fel de bine?.....	179
Jurământul.....	183
PARTEA A ȘASEA. PRIMA MISIUNE A SALVATORILOR DE CUVINTE.....	185
Cinci lucruri pe care le-am aflat în noaptea primei noastre misiuni.....	187

Ucigașii de cuvinte.....	188
Misiunea nr. 1.....	191
FER-TRĂ.....	194
Ești departe, știi? (partea a doua).....	204
Suntem deja celebri!.....	209
Tehnica pilotului automat.....	211
Tactică.....	214
Răsturnare de situație.....	218
Cutremurul tăcut.....	222
Copacul adevărului.....	226
Scrisoarea.....	228
PARTEA A ȘAPTEA. CINE ESTE A.S.?.....	231
Un suspect.....	233
Amprenta lui A.S.....	235
Fluturi, curcubeie, stele.....	238
Baloane.....	243
Ploaia de cuvinte.....	245
Prieten.....	251
La cuțite.....	256
Confesiunea.....	262
Din vina cuvintelor.....	264
PARTEA A OPTA. PRIETENIE.....	269
O scrisoare.....	271
Emanuel Salvomini.....	274
Voal (de) lumini.....	278
Conspiratorul are dreptate!.....	283
Neînțelegerea.....	285
Mă transform în Umbra?.....	290

PARTEA A NOUA. DOCTORUL POET	293
Călătoria	295
TOROttweiler	298
Podul	304
Jurnalul	308
Bombardament de frumusețe.....	318
Răpirea Umbrei	321
Totul este bine.....	324
Ședință de spiritism	328
Beatrice	331
AJUTOR	333
PARTEA A ZECEA. ULTIMA NOAPTE	339
Noaptea în care am ajuns la gunoi.....	341
Cel mai urât mirositor container de gunoi din istorie	344
Ea	348
Fericirea.....	353
Pe vârful undelor	357
Ștergeți cuvântul „dragoste”	363
CUM S-A TERMINAT TOTUL	371
Trezirea.....	373
Magnetul și calamitatea.....	375
Întoarcerea ștergătorului.....	379
Zorile	382
Dar această mamă ce soție face	385

Creion

Voi știți ce este un creion?

Nu, nu cred că știți, pentru că este unul dintre cuvintele pe care nu am reușit încă să le salvez. Nu este ușor să salvezi cuvinte, mai ales dacă ai doisprezece ani, ca mine.

Creion: substantiv neutru.

Este un fel de baghetă magică. Nu poate să facă vrăji, dar poți desena orice cu el, de la o pisică ciufulită până la o navă spațială care arată ca un cartof. Până recent, toată lumea știa cum se numea. Copiii țineau creionul în mână și se gândeau: „Este prietenul meu. Îmi știe toate secretele scrise în jurnal.”

Îmi plac *creioanele* mele. Obişnuiam să le dau nume. Care a fost ultimul? Teresa. Nume de fată. Un pic cam sensibilă, dar am scris multe cuvinte împreună.

ÎN ORICE CAZ

Creion, ziceam. Cândva, a existat cuvântul acesta. Apoi, într-o bună zi, *puf!*

Acum, dacă spun *creion* cuiva, persoana aceea mă privește foarte mirată și apoi îmi spune: „Un... ce ai spus?!???”

Cuvintele dispar. Toate. Unul câte unul.

Din acest motiv, nu știți ce sunt *burete*, *penar* sau *evantai*. Toate sunt lucruri pentru care existau cuvinte. Și eu sunt singurul care își mai amintește de ele.

Cert este că într-o zi m-am trezit închis într-o cameră frigorifică, pentru că o bătrână mă urmărea tocmai din cauza unuia dintre cuvintele pe care eu mi le aminteam, iar restul lumii nu.

În interiorul acelei camere frigorifice era ger de crăpau pietrele...

Ce spuneți? Nu știți ce vreau să spun cu „crapă pietrele”, nu-i așa?

„Ger de *crapă pietrele*” se spunea cu puțin timp în urmă, când ne refeream la ger foarte mare. Acum, oamenii spun „câine rece” (expresie pentru ger de îngheață apele, de *crapă pietrele*), dar eu cred că nu are sens, deoarece câinii nu sunt reci.

Dinții îmi clănțăneau și nu mai puteam rosti un cuvânt. În timp ce mă aflu în acea încăpere, începusem să mă întreb ce mesaj de rămas-bun să las pentru cei dragi, în timp ce încercam să aud orice zgomot, în speranța că bătrâna nu mă va găsi.

Dar de ce am ajuns înăuntru?

Ștergător vs stingător

Primul cuvânt care a dispărut a fost ștergător.

S-a întâmplat într-o dimineață, cu câteva zile înainte să ajung în camera frigorifică.

Tata era deja afară și pornise mașina.

Iar eu? Dezastrul obișnuit: îmi lua o eternitate să ies din casă și din acest motiv el întârzia la serviciu. Pare că întotdeauna sunt distras.

Să vă explic: se întâmplă ca la un moment dat să mușc dintr-o felie de pâine prăjită. După o jumătate de oră, deși mie mi se pare că au trecut doar câteva momente, eu sunt încă în pijama, privind frunzele copacului de lângă fereastră. În acea dimineață chiar asta s-a întâmplat.

Pe scurt, mă pregătisem să ies din casă, dar tocmai când îmi legam șireturile...

O, NU, DINȚII!

Dacă nu mă spăl pe dinți, ar fi bine ca toată lumea să stea departe de mine, chiar *la kilometri distanță*.

Nu, nu vreau să fiu un PROSCRIS, m-am gândit. *Trebuie să mă întorc și să mă spăl pe dinți!*

— Dar cum poți să uiți mereu diverse lucruri, Samu? m-a întrebat tata.

— Îmi pare rău, tată! Mă întorc repede.

Am intrat din nou în casă.

M-am spălat pe dinți. Nu i-am clătit și aveam pastă de dinți în jurul gurii. *Nu este nicio problemă. Mă voi șterge în mașină!*

Am ieșit din nou din casă.

O, NU, GHIOZDANUL!

Văzând că trebuie să mă întorc din nou în casă, tatăl meu a clătinat din cap.

— Așteaptă-mă puțin, te rog! am spus, răsucindu-mă pe călcâie și fugind în casă.

M-am întors înăuntru, mi-am luat ghiozdanul, apoi am ieșit.

Mașina încă era pornită, dar parbrizul era murdar.

Mi-am dat seama în cele din urmă că gâfâiam. Mi-am dat laoparte șuvița albă de păr, care îmi cade întotdeauna pe frunte, apoi i-am spus tatei:

— Tată, nu crezi că ar trebui să schimb ștergătoarele?

— Ce să schimb?!

— Ștergătoarele! Parbrizul este murdar!

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost un extraterestru.

— Ți-a fost greu să te trezești și în dimineața asta, nu-i așa? m-a întrebat el.

Credeam că el este cel somnoros, dar cum trebuia să fac tema la istorie, nu i-am acordat atenție. Am deschis cartea și caietul, uitând totul.

PROSCRIS. Ei bine, proscris este cineva pe care nimeni nu-l vrea, nimeni nu-l place, toată lumea îl îndepărtează, poate pentru că a făcut ceva greșit sau pentru că nu se poartă frumos.

Apoi am ajuns la școală, sau mai degrabă la *două sute de metri* de școală, adică locul unde îl rugam să mă lase în fiecare dimineață, *pentru ca ai mei colegi, și mai ales Rachel*, să nu mă vadă ieșind din mașină și să creadă despre mine că sunt un bebeluș pe care trebuie să îl aducă tatăl lui la școală.

Rachel este una dintre colegele mele de clasă. A venit la școala noastră anul acesta. Are ochi negri, păr care arată ca penajul unui corb frumos și voce angelică. Colegii mei de clasă au catalogat-o imediat drept ciudată, din cauză că poartă mereu șosete desperecheate și berete franțuzești. Eu cred că este superbă, iar în fiecare dimineață, în fața oglinzii din baie, recit aceeași frază: „Astăzi voi reuși să vorbesc cu ea!” Dar, când ajung la școală, nu pot să-i adresez niciun cuvânt.

Am coborât din mașină și mi-am luat la revedere de la tata. Nico și Cârțiță, cei mai buni prieteni ai mei, mă așteptau.

Când am coborât din mașină, am văzut că Nico se uita la ștergătoare:

— Grozăvie! a exclamat el.

Ca întotdeauna, Nico făcea baloane din guma de mestecat.

Cel mai mult îi place să deseneze mașini, să facă baloane din guma de mestecat și să spună „Grozăvie”.

Cârțiță este colegul meu de bancă. Îi spun așa pentru că arată ca o cârțiță. Nu-l deranjează, deoarece știe că este orb ca o cârțiță în spatele ochelarilor groși ca niște cuburi de gheață. (Nu v-am spus că poartă ochelari? O spun acum.)

ORICUM

— Salut! m-a salutat Cârțiță.

— Poate că este timpul să schimbăm *bățul*, nu-i așa? a spus Nico.

— Ai dreptate, am răspuns, chiar dacă nu eram sigur ce voia să spună.

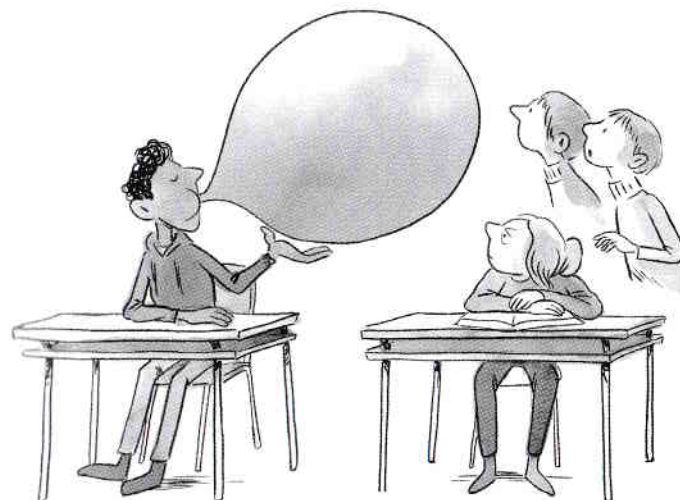
Am crezut că Nico a spus „băț” pentru a părea interesant sau pentru că a avut unul din ceea ce eu numesc momentele sale de neștiință, adică atunci când face brusc lucruri care nu au prea mult sens (I se întâmplă de multe ori).

— Nu este chiar așa de rău, a adăugat el. Cu *bățul* acela poți să îți imaginezi că ești în pădure.

— O, da, am aprobat.

— O, da, a repetat Cârțiță.

Sincer să fiu, nu aveam timp pentru astfel de discuții. Urma ora de istorie, iar eu încă nu îmi terminasem tema, pentru că nu prea mă descurc cu cărțile.

Am încercat totuși, dar problema cu ele este că *stau pe loc*. Eu, în schimb, am nevoie de cărți care pot fi citite mergând, alergând, urcându-mă într-un copac!

Da, știu că, dacă vrei, *poți să o faci*; este posibil să citești în timp ce mergi.

Deschizi cartea, mergi și citești. Este ușor.

Am încercat o dată, dar nu s-a terminat prea bine. Să spunem că gardului viu al vecinului nu i-a plăcut acest lucru. Și nici vecinului.

El a îngrijit acel gard viu foarte mulți ani, iar eu l-am distrus pe jumătate. Oriunde ai fi acum, dragul meu vecin, vreau să știi că îmi pare rău!

ORICUM

Vorbeam despre Nico. Cineva a numit ștergătorul „băț”, iar eu nu am spus nimic. Nu m-am gândit prea mult la asta atunci. Ne-am privit, apoi ne-am îndreptat spre teren să jucăm FOTBAL.

Așa a decurs ziua aceea. Par evenimente lipsite de importanță, nu-i așa?

Încă nu știam că, pentru mine, acel ștergător, pe care toată lumea îl numea brusc „băț”, va fi începutul sfârșitului.

Doar după câteva zile, când au început să dispară și alte cuvinte, mi-am amintit

FOTBAL. Am citit undeva că fotbalul are o istorie de peste 2.000 de ani. Este un sport de echipă și implică anumite reguli. Cele două echipe implicate în joc, formate din 11 jucători, trebuie să lovească mingea și să o introducă în poarta echipei adverse.

de ziua aceea. Am făcut legătura și m-am grăbit să caut informații pe internet.

Am scris ștergător și am primit următorul rezultat:

Poate vrei să cauți „ștergător”?

Cum adică ștergător? Computerule, ești bine? Nu cumva trebuia să fii o inteligență superioară?

Am tastat din nou. Am recitat. Era același rezultat.

Dispăruse! Se evaporase! *Bum!* Cuvântul „ștergător” nu mai exista pentru ceilalți, doar pentru mine. Iar dacă l-aș fi spus cuiva, acea persoană s-ar fi uitat la mine ciudat, iar computerul credea că ștergătoarele sunt stingătoare.

În schimb, dacă deschideam un dicționar tipărit, ea prin magie, cuvântul era acolo încă, cu definiția lui și tot ce trebuia să știi.

Dar ce se întâmpla?

Nu știam încă. Și, mai presus de toate, nu știam că, peste câteva zile, acel cuvânt îmi va crea probleme, obligându-mă să mă ascund într-o cameră frigorifică.

Și toate astea pentru a scăpa de o bătrână pe nume Umbra.